

UNA PETITA MOSTRA DEL RECITAL DE POEMES D'ANTÒNIA VICENS

Així rebem i acomiadam els assistents.

La presentació a càrrec del professor Rafel Crespí.

Els rapsodes d'aquest recital.

N'Antònia escoltava emocionada els seus poemes.

La màgia de la poesia ens arriba al cor.

I la melodia de la flauta d'en Pau ens arriba a l'ànima.

El director del centre, Pere Morell, fa entrega del gravat a la poetessa.

El punt de llibre, regal de la biblioteca a tots els assistents al recital, junt amb el tríptic de la selecció de poemes recitats.

Selecció de poemes recitats del llibre *Lovely, d'Antònia Vicens*

absències

(No era amor la mà
que t'ensenyava a caminar.

No era la tendresa la cullera
que t'ensenyava el camí de la boca.

Deien:
Aquesta nena ens pertany
tenim tan poques coses!)

(No era amor la veu
que et va ensenyar l'abecedari.

Vares aprendre a llegir
amb sang als genolls.

Deien:
Com els arbres novells perquè no es vincli
li posarem estaques.)

(No era amor la paraula
que t'obligava a anar ben dreta.

No era tendresa la paraula
que t'obligava a anar amb el cap sempre alt.

Deien:
De la joventut
en treurem benefici.)

Arrels

A la memòria li han sortit arrels. Els records
són minúsculs com les monedes d'un cèntim. Cal
tenir-ne les butxaques plenes per poder anar al forn
a comprar pa.

El pare sempre m'ho deia:
Amb les butxaques buides perds l'equilibri.
El pa omple un home.
L'orgull omple una camisa.

Caminava satisfet pels passadissos del supermercat sota
els neons.

Escopia el lleu d'un verd alga devora les pomes i les taronges.
Escopia flegmes d'un groc rovell davant la parada del peix.
La gent fugia de la seva cara de la Mort amb pebres
però ell tornava a casa amb una bossa plena de raïm
content de sentir-se alat.

M'ho deia sempre:
Als deu anys
vaig conèixer la mar gran.

Als dotze anys
vaig conèixer els temporals.
Els dofins. Els paranys dels horitzons.

No s'ho treia del cap:
Una vegada vaig perdre la roba i el rellotge.
Escrivia Joan

en l'aire

quan la barca es va enfonsar. No
volia ser un negat anònim.

*

I deia la mare:
Camina empinat. Com si governés el vent.
Llàstima que no sàpiga guardar la seva roba. Tu
has d'anar més viva Antònia
no amollis mai allò que és teu.
I el camí dels llavis li regalimava pel mentó
igual que la sang
regalima
per les cames de les dones.

Una instantània

Els pits sota el jersei desafien la plaça
a la fotografia.

Era molt jove quan un espontani em va fotografiar
baixant els esglaons de l'església. (Al fons el campanar contra el cel.)

Els homes sortiren del bar amb una cassalla a la mà.
Somreien
etílics i concupiscents.
Era diumenge.

De tots ells només la mirada del pare era aigua de la mar
amb veles.

No posseïa fortuna però teixia xarxes:
Atrapar el temps.
Recobrar el minut exacte de la puresa.

M'ho deia sempre:
Als tretze anys la mar ja em feia mal a l'esquena.
Als quinze anys encara no coneixia la cassalla ni l'aspirina.

*

I deia la mare:
Encara somia platges. Tu no has de ser
com ton pare filla. Ell sempre
s'ha deixat seduir fàcilment.

I un rast de planys se li va encallar a les genives
igual que els hams dels palangres s'encallen
en les prades de posidònia.

OlorS

(Mai no et varen dir una paraula
que fes olor

de tendresa.)

(Li corre pels dits
de la mà esquerra
li corre pel braç
li arriba al cor

un intens aroma
de lliris.)

(Pudor de peixos morts
li va fer arrufar el nas
estrènyer els ulls
els punys
les dents.)

(El vent espargia per les cases
una flaire penetrant
d'àngels
caducs.)

(Ha florit el cascall marí
a les parets estupefactes
del menjador.

Mentre
el julivert badalla al cossioli.)

La barca

Després de perdre la barca
va bregar amb les onades
que remolcaven negats que pareixien llunes
damunt la mar
i vagueries d'enamorats
el pare.

La seva dèria era abastar l'eternitat:
Una amant bruna a la costa de Tànger i una amant rossa
a la platja de la Cala.

M'ho deia sempre:
Si els vint anys fonyava onades
era perquè la pena em tornés vi.

*I diu la mare:
Està ple de tubs i d'agulles.
Fermat al llit. Lligat
a les olors de la mar.
Els llavis se li fonen i creu que és
Déu caminant sobre les aigües d'un vaixell.*

Només gavines

No es veia res
tret de gavines negres
dins la gleva sangonosa del sol morent.

Ja no tenia la forma
d'un home
 el pare.
Ja no tenia la forma
 la seva barca.

Muntant el celistre havia creuat l'horitzó
 havia espoltrit el temps.

Després va ploure sobre
 la mar.

Pluja i vent varen formar remolins d'aigua: Petges
per atrapar el somnis dels navegants. Però
no varen poder atrapar la seva veu quan deia: Ja he arribat
al país del mercader de perles fines.

Peixos

Al crit de l'alba a la Cala austera de la seva infància

cada matinada tirava l'àncora
i saltava del llit
el pare.

Sabatilles de franel·la
i pantalons beixos de cotó amb cordons
eren la seva indumentària
de somnàmbul
que cerca
la seva barca.

*

*Ara encara pesca
encara puny boira i memòria.*

*Orgullós de no haver deixat l'estructura dels seus ossos
a cap port ni a cap enclavament
contempla el carrer ple de reclaus amb el nen
(que va ser) acostant-se
sota el cel de la lluna.*

*Els peus descalços i les cames tortes
sostenen un pit escanyolit.
Els braços prims alçats en angle
aguanten el cove que du damunt el cap.*

*Molt alerta que no li vessin
els peixos.*

Un dia qualsevol

Dos jocs de plats
plans.
Dos jocs de plats
fondos.

Les culleres i els ganivets corresponents
devora els tovallons de paper.

Les tovalles són
blanques
amb randa de mundillo i xifres
brodades.

Dins la cuina es respira l'efluvi d'herba-sana de l'aguiat i
marí de la presència invisible del pare.

l'efluvi

Tots dos somriem davant el meu plat ple a vessar. Ell un somriure estufat a la paret còmplice. Jo observant la mare sense prendre participants en la nostra conxorxa.

I és que una vegada buit el plat em transporta a una infància erugada.

*

Sempre el pare m'havia de defensar dels eixabucs de la mare que no tolerava que deixés res dins el plat. Temps de llesques de pa d'ordi comú untades de saïm i somnis de niló.

ColorS

(Regalima el vermell
igual que regalima el vi

pel paisatge de la fusta.)

(De sobte el color lluminós del dia
va caure dins la nit

de la cisterna.)

(El gris del capvespre tirava el lleixiu.

No hi havia un pam de net ni al
cel ni a la terra.)

(Al blanc li deien
Puresa.

El color de la llet
estava prohibit.)

La casa

Va nàixer a Santanyí en una casa humil del carrer
del Rafalet amb corral d'aviram
gàbia de conills i hortet
el pare.

Hi havia viscut i hi havien mort ja xarucs els padrins paterns
llavors de lassitud hi va morir sa mare. I molt vellet son pare mal
que de jove
se n'hagués anat pel món a fer fortuna deixant
tres fills pucers

la dona prenyada.

Hi va nèixer i hi va morir la germana petita
minada de tifus.

I ell
quan es va jubilar
tenia la delera
d'un descans florent al sofà de la casa
en què de nen havia vist créixer a mort
entre ceballots lliris
sargantanes.

Quan va saber que l'havia d'abandonar
la casa
se li van adormir els peus de pena.

I una vegada va ser a Palma
a la casa de la filla
se li van adormir definitivament les cames.

No coneixia les cadires.

Li eren estranyes les finestres
les parets que juntament amb la taula
de la cuina i el cassó d'encalenticar la llet els matins
li deien que escoltés com el pati

la llimonera escopia les llimones

els teuladers baixaven en picat a beure l'aigua dels gossos

les erugues rosegaven els brots de la bignònia.

Desolació

Tampoc no coneixia les cases
ni la gent d'aquell carrer estret
el pare.

Ningú no alçava el cap per dir-li:

Joan
bon dia.

Era com si se li hagués fos la fesomia.

Com si hagués perdut el nom.

Bastava veure'l assegut a la taula camilla.

Capficat. Fitorat. Mirant-se els peus inflats
per saber que resava amb tota la seva ànima:
Putes sagrades ajudeu-me!

Bastava mirar-li els ulls sense gens de verdet
per saber que es buidava
com es buida i es mor lentament un cranc roquer
amb una morada rompuda si està fora de l'aigua.

A vegades estenia la mirada cap al cel
igual que un captaire estén la mà cap als qui passen.

Tot per llegir a les estrelles
que el déu que tantes vegades va capturar amb les xarxes
era simplement cargol marí o tortuga.

Camins

(Al camí de la infantesa
amb lluquets
i esparregueres

ara
ufanós
hi floreix el quitrà.)

(Ni tan sols creixen
pedres.

Han reblit de ciment
la vida de les cunetes.)

(Han aturat la transmigració de les
ànimes:

Ja no floreixen els ametlers
a les voreres dels camins.)

(Buidada fragmentada
castrada:

Cotorreta cul cosit.

Volien convertir el camí de les dones
de sol a sol
en una vagina
en una flor
muda.)

Absències

No només era el perfil del seu cos absent
al llit de matrimoni
desolat
amb la mare jove
i enamorada.

No només era la carència del seu cul
a la cadira de la cuina
al voltant de la taula.
Els matins.
Els migdies.
Les nits.

Es va fer un esvoranc de la seva mida
en l'aire.

Un atall. Una porta
per on va entrar l'
altre.

El Suplantador.

El Conrador de glòries.

El lladre etern.

En lloc de fremir-me la pell
em tremolava l'ànima.

En lloc de beure el semen vivificador d'un mascle
combregava l'hòstia sollada de sacrifici.

Llavors
m'ajeia amb els braços en creu
damunt les Tres Maries
i m'immolava.
Encara no sabia que l'amor de Déu
que omple totes les coses
no omple els cossos de les dones.

Ni llepa les ferides dels innocents.

Oblit

Si al front va aprendre a escriure
el seu nom

el pare.

Enmig de la mar gran
va voler conèixer els números
i les regles més elementals
de la comptabilitat:

“Que mai + cap home – jo travessi
el portal de casa nostra”.

Enviava aquest exercici barroer
d'equació de balanç
com qui envia una combinació de seda
o una ampolla de perfum.

*Per les ondulacions de la frase
la mare podia ensumar
una flor de perjuri
en cada lletra.*

*Sota els embats de
la nit africana.*